

Drive

Constant Smits van Waesberghe
en Saskia Schnitzler

Drive

Achttien holes. Vier spelers. Eén wedstrijd.

Op pagina 151 is een verklarende woordenlijst opgenomen.

ISBN 978-90-225-8878-9
ISBN 978-94-023-1412-0 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: Shutterstock
Auteursfoto: © Alex de Groot
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2019 Constant Smits van Waesberghe, Saskia Schnitzler
en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Drive is een fictief verhaal. Iedere verwijzing naar of associatie met bestaande personen berust op louter toeval.

‘Everything you hear is an opinion, not a fact.
Everything you see is a perspective, not the truth.’

MARCUS AURELIUS

Pieter

Een bijna onhoorbare *ping!* verraaft hoe de slag van Daan is: jaloersmakend perfect. De bal komt tweehonderdtwintig meter verder tot stilstand en dan ben ik aan de beurt. Ik check mijn horloge en duw het drukknopje van mijn handschoen dicht. Ik voel hoe mijn telefoon in mijn broekzak tegen mijn bovenbeen drukt. Mijn driver bewaar ik nog even, ik speel op safe en pak mijn houten drie. Focussen, linkerarm strekken. Zorgen dat ik mijn hoofd op de bal houd. Het gras rondom mijn tee ziet eruit alsof het met een nagelschaartje is bijgeknipt. Ik geniet ervan om te zien hoe mooi de baan erbij ligt, ik ruik het vers gemaaide gras.

Ik plant mijn voeten stevig op de grond, draai mijn lichaam zo ver mogelijk in en sla af. Ik top mijn bal, die rechts in de rough verdwijnt. De slag dreunt door in mijn lijf, tot in de toppen van mijn vingers. Daan haalt grijnzend zijn schouders op en maakt een knijpbeweging in de lucht. Niet knijpen in mijn club, ik weet het. Maar hoe krijg ik dat uit mijn systeem?

Het toernooi van Koppens Vermogensbeheer is een evenement dat ieder jaar terugkeert; een verplichting. Vorig jaar ging ik op de eerste hole op precies dezelfde manier de mist in. Daar kwam nog bij dat er veel meer mensen waren die op mijn vingers keken. Ik voel enorm veel spanning als ik toeschouwers heb bij dit spel.

Eva rommelt in het zijvak van haar tas en haalt er een zonneklep uit die ze op haar krullen plant. Ze huft van haar linkerop haar rechterbeen als een kleuter op de ochtend van haar schoolreisje. Ze pakt haar driver, gaat staan en maait over haar bal heen.

‘Sorry, sorry hoor, Pieter,’ giechelt ze. ‘Zie je wel? Ik bak er niks meer van.’

‘We hebben niks gezien,’ hoor ik aan mijn linkerkant. Daan raakt even haar arm aan en knikt haar toe. Zulke types – we spelen wél een wedstrijd, ik mag hopen dat ze dat begrijpen. Golf is een spelletje van regels. Zou die Eva zo iemand zijn als mijn Liesbeth? Golfen en leuteren tegelijk, hoe kun je? Als ik speel heb ik maar één doel: winnen. Maar vandaag is dat niet zo handig; omdat ik de gastheer ben, is het helaas niet de bedoeling dat ik met een prijs naar huis ga. Dit botst volledig met de drive die ik altijd heb om te winnen.

Eva concentreert zich en slaat opnieuw af, recht vooruit. ‘Joehoe, high five!’ kirt ze, terwijl ze een rondje om haar as draait. Ze kletst haar handen tegen die van Daan en komt dan op mij aflopen.

Ik houd mijn armen stijf over elkaar en steek mijn duim omhoog. ‘Keurige bal, dame.’

Ongelooflijk dat je zo blijft lachen als je een slechte bal slaat. Hoe kun je zoiets zo nonchalant opnemen? Ik zie dat ook wel bij Liesbeth, en het stoort me, maar in zekere zin ben ik er ook wel eens jaloers op; niet-doelgericht bezig zijn en je daar totaal niet druk om maken.

Normaal gesproken heb ik er een bloedhekel aan als mensen tijdens het spelen steeds op hun telefoon kijken, maar nood breekt wet. Ik check mijn oproepinformatie en zie dat ik vanmorgen negen pogingen heb gedaan om Van Laerhove aan de lijn te krijgen, die van mijn secretaresse Nynke nog niet eens meegerekend. Ik had het kunnen weten; iedere keer als ik met hem een zakelijke afspraak maak, komt hij niet opdagen of komt hij veel te laat. Ik kook dan vanbinnen, maar mag dat in mijn positie als senior consultant natuurlijk niet laten blijken. Klanten kunnen om het minste of geringste afhaken en hun vermogen elders onderbrengen. De concurrentie is moordend in onze business en dat vind ik een enorm stressvol gegeven.

De bal van Daan is de best ball, geen wonder. We lopen er op ons gemak naartoe. Ik heb Daan Sweerts van Weerde expres bij mij in de flight laten indelen. Niet omdat hij zo'n groot vermogen heeft, maar gólfen dat die kerel kan, hij heeft zijn roeping als pro echt gemist. Het zit hem in het gemak en de lichtheid waarmee hij speelt. En überhaupt, hoe hij zich beweegt onder mensen. Wie weet kan ik op dat vlak wat van hem leren. Hij intrigeert me, maar hij kan me ook enorm irriteren. 'Dag schoonheid, alles goed?' hoorde ik hem vanmorgen nonchalant vragen aan het meisje dat achter de bar melk aan het opschuimen was. Het meisje keek op en beantwoordde zijn opmerking

stralend. Op haar sloof stond met gouddraad het logo van de Bekkerse Golf- en Countryclub geborduurd.

Het getetter van Daan en Eva vormt een behang van geluid achter mijn gedachten. Dat doet me denken aan al die nieuwkomers op kantoor, vooral de jonge vrouwen, die eindeloos staan te ouwehoeren bij de koffiemachine. Als ik naar de koffiecorner loop, dan tap ik een kop zwarte koffie en loop ik direct terug naar mijn kantoor. Die ongeoorloofde pauzes lopen soms de spuigaten uit. De boze blikken die ik dan werp lijken geen enkele indruk te maken. Misschien moet ik toch eens tot een reprimande overgaan. Alleen mijn secretaresse Nynke begrijpt me. Ze onderschept mijn mails om te voorkomen dat ik word lastiggevallen met details die me niet boeien. Steeds opnieuw bewijst ze dat ze haar gewicht in goud waard is; een secretaresse die zonder commentaar doet wat er moet gebeuren.

Ik arriveerde vanmorgen al een uur voordat het circus zou gaan draaien en was helemaal alleen op de driving range. Nadat ik een muntje in de gleuf had gestopt, spuwde de ballenauto-maat met kracht de ballen in mijn mandje. Het was al benauwd, zo op de vroege morgen. De lucht die ik inademde was bijna warmer dan de adem die ik uitblies. De blaadjes aan de struiken hingen stil en slap naar beneden.

Iedere week krijg ik aandachtspunten van onze pro. Deze keer moest ik mijn linkerarm blijven strekken en zorgen dat ik mijn hoofd op de bal hield. Focus op mijn arm en mijn hoofd; in gedachten zag ik mijn bal door de lucht vliegen en heel ver landen. Ik strekte mijn linkerarm en sloeg af. Een pijnlijke trilling tot in mijn vingertoppen; knijpen. Met een keurige boog

was mijn bal slechts honderd meter verder beland, met een flinke afwijking naar links. Hoe kan ik in godsnaam meer meters maken? Kracht is niet de oplossing en een driver is niet altijd geschikt. Ik sloeg mijn mandje leeg en werkte mijn gebruikelijke routine af. Toen voelde ik mijn telefoon tegen mijn bovenbeen trillen. Een appje: *Guess what? Amice, helemaal vergeten dat het toernooi op de Bekkerse vandaag is. Geen idee of ik nog kom. Ciao, Ro.*

Mijn hartslag versnelde. Het zweet stond op mijn voorhoofd en mijn bril gleed van mijn neus. Ik pakte mijn vers gesteven zakdoek om mijn hoofd ermee te deppen. Roderick van Laerhove, de rotzak. Hij kon me toch niet zomaar laten zitten? Ik draaide zijn nummer om hem persoonlijk te spreken, dit kon ik toch niet zomaar over mijn kant laten gaan? Na vijf keer overgaan sprong zijn telefoon op de voicemail. Ik luisterde het hele bericht af voordat ik een boodschap achterliet. Of hij me wilde terugbellen, met spoed.

De oude Van Laerhove is al vijfendertig jaar klant bij Koppens Vermogensbeheer. Toen hij zeven jaar geleden een attack kreeg, heeft hij het beheer van het familievermogen met grote tegenzin overgedragen aan zijn zoon Roderick. Het feit dat de oude nu niet meer helemaal *compos mentis* is, heeft de kloof tussen vader en zoon definitief onoverbrugbaar gemaakt, zoals de afstand tussen twee planeten. Toen ik op dat moment kennismaakte met Roderick en zijn bralverhalen, moest ik hemel, aarde en mijn eigen grenzen bewegen om hem te bewijzen dat Koppens niet ouderwets was. En dat Koppens, ondanks de crisis, wel degelijk mooie rendementen behaalde. Na iedere bij-

eenkomst voelde ik mijn bloeddruk weer dalen als ik zeker wist dat we hem als klant aan boord hadden gehouden. Ik heb Nynke nota bene laten dubbelchecken of hij van de partij zou zijn vandaag, ik móét hem binnenhouden als ik in mijn missie wil slagen: ik moet en zal de nieuwe directeur worden van Koppens Vermogensbeheer. Het gaat me echt niet gebeuren dat mijn collega Derk op deze plek terechtkomt. Maar als je het me persoonlijk zou vragen, dan zou ik wensen dat ik Roderick van Laerhove nooit meer zou zien.

Ik vertelde aan Daan dat Van Laerhove mogelijk verstek zou laten gaan vandaag en ik geen idee had of hij nog kwam opdagen.

‘What’s new, Pieter?’ grinnikte Daan. ‘Zal ik hem even bellen voor je?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘We spelen wel zonder hem.’

Toen ik vanmorgen thuis op de wc zat, had ik zin om de deur op slot te houden en helemaal niet meer tevoorschijn te komen, ik had gewoon buikpijn toen ik dacht aan het toernooi van vorig jaar. Ik had mezelf volledig in de stress gewerkt om er het beste van te maken. Ik ben altijd zo blij als zo’n dag weer voorbij is. Het hoort erbij, ik weet het. ‘Het wordt vanzelf weer avond,’ zei Liesbeth toen ze als afscheid een kus op mijn voorhoofd drukte en de kraag van mijn shirt omvouwde. Haar borsten hingen als vleesklompen onder haar duster. De lucht van oude uien steeg uit haar décolleté omhoog.

Het waren die borsten waar ik eenendertig jaar geleden als een blok voor viel. Liesbeth droeg ze met trots, als op een presenteerblaadje, op een feestje in de jongerensoos in Lunteren.

Iets brutaals had ze, ze bracht wat jeu in ons leven. Te werelds was ze, volgens mijn ouders. In het gereformeerde jongensgezin waarin ik opgroeide waren we weinig gewend. Net als al mijn vriendjes ging ik naar de school met de Bijbel in Lunteren.

Het hoogtepunt van de week bestond bij ons thuis uit de kerkgang, die we op zondag twee keer maakten. Samen met mijn schoolvriendjes ging ik naar de zondagsschool en later naar catechisatie. Doordeweeks gingen we braaf naar school en 's avonds had mijn moeder stipt om half zes de warme prak op tafel. Na het danken en de Bijbellezing mochten we nog even buitenspelen.

Ik weet nog heel goed hoe ik ooit als kind hevig van slag was toen ik op school had geleerd dat mensen die goed hebben geleefd eeuwig in de hemel mogen blijven. Eeuwig, het goedbedoelde idee dat het nooit meer zou eindigen, beangstigde me als kind heel erg. Wie weet was het een fijner vooruitzicht dan dat van mijn moeder. Mijn moeder leeft al haar hele leven met mate en is er toch van overtuigd dat ze zondig is geweest. Ze weet zeker dat de toegang tot de hemel haar geweigerd gaat worden, wat een idee!

Meisjes kwamen bij ons thuis eigenlijk nooit over de vloer. Het waren misschien niet eens de borsten van Liesbeth, of haar brutale blikken; het was het vrouwelijke totaalplaatje dat indruk op me maakte.

Ik heb me eigenlijk altijd ingeklemd gevoeld tussen mijn twee broers. Mijn oudste broer werd zeven weken te vroeg geboren. De Here die leven geeft en leven spaart, bepaalde dat hij bleef leven. De achterstand die hij opliep, heeft hij nooit meer

ingehaald. Met hangen en wurgen heeft hij zich door de verplichte schooljaren heen geworsteld en vond hij een baan als metselaar. Mijn ouders kunnen niet vaak genoeg benadrukken hoe knap hij metselt en voegt.

Ik had voor mijn gevoel wat te bewijzen en werd geen boekhouder, zoals mijn vader, maar registeraccountant. Ik zie mijn ouders nog zitten op mijn buluitreiking, in hun zondagse goed, mijn moeder had een anjer op haar boezem gespeld. Als ik mijn ogen dichtdoe, dan ruik ik weer de eau de cologne van mijn moeder: 4711. Ze waren trots, heus, maar wat ze zeggen wilden was vierkant, en hun monden waren rond.

Dan mijn jongste broer, de benjamin. Zeventien was hij toen hij op zendingskamp van de kerk naar India vertrok. Ik herinner me hoe de armen van mijn moeder uit haar bloemetjesjurk lilden toen we hem uitzwaaiden. Ze jankte een week lang haar ogen uit haar hoofd omdat ze haar oogappel zo miste. Ik weet nog hoe ongemakkelijk ik dat vond. Het woord van God had mijn broertje al snel verspreid en met zijn beeldschone vriendin leeft hij daar nu van lucht, de liefde en de manden die hij vlecht als hij zin heeft. Zo knap, vinden mijn ouders.

En ik? Ik werk me een slag in de rondte, heb een keurig gezin, ben al jaren getrouwd met Liesbeth, woon in een twee-onder-een-kaphuis en er staat een Volvo station voor de deur. We leiden een voorbeeldig leven, maar 'trots' is een etiket dat mijn ouders nu eenmaal niet voor mij hebben gereserveerd. Ik geef toe, Liesbeth is veel en veel scheutiger dan ik met het geven van complimenten aan onze jongens. Ik heb het gewoon niet geleerd.

Van de enige smet op mijn blazen was niemand op de hoogte tot het moment dat ik door de mand viel bij Ruben, onze middelste, nu vijf maanden geleden. Af en toe spoel je de film van je leven terug, om vast te stellen op welk punt je nog een andere afslag had kunnen nemen. Als je goed kijkt, dan zie je het moment dat er nog een weg terug was. Je zet het beeld even stil en gaat dan met kleine stapjes vooruit.

We spelen verder met de bal van Daan. Ik speel rustig met mijn ijzertje zeven. Ik wil niet nog een keer zo misslaan als net. Ik moet terug naar mijn focus; linkerarm, hoofd op de bal, rustig aan. Ik sla en raak mijn bal nu gelukkig wel goed.

‘Keurig,’ zegt Daan, ‘binnen de lijntjes, zoals het hoort, op z’n Koppens.’ Hij knipoogt naar Eva. Een vervelende steek doorboort mijn maag. Ik haal mijn neus op en controleer of ik het geluid van mijn telefoon op maximaal heb staan. Nog geen levensteken van Van Laerhove. Hoe onbeschoft kun je zijn?

Eva heeft een zweetsnor, die ze steeds afveegt met het handdoekje dat aan haar kar hangt. Het is een smerig doekje, zo’n modderige lap die al jaren aan die kar hangt.

Nu loopt ze zwierend met haar heupen achter Daan aan. Ze snuift lucht naar binnen en blaast hard uit. ‘Wat een cadeau, de héle dag buiten!’ roept ze. Met haar armen maakt ze een gebaar alsof ze een dikke boom omarmt. ‘Wat ruikt het hier zalig, ruiken jullie die dennenbomen? En die zon, hoe fijn? Kijk die zonnestralen die door de bomen schijnen, ze zijn zo dik dat je ze bijna kunt vastpakken.’ De vlag van Koppens hangt slap naar beneden. Eva is aan de beurt. Ik mag hopen dat ze haar club vastpakt, in plaats van een zonnestraal. ‘Nou jongens, dat wordt

wat,' giechelt ze, 'zul je zien dat ik in de bunker beland.'

'Bunker? Welke bunker? Bunkers bestaan alleen in de spelonken van je gedachten,' zegt Daan. 'Gewoon slaan alsof ze er niet zijn, ik help je, we hebben alle tijd. Even focussen nu, Eva, maak maar een oefenswing.' Ik houd een tee vast in mijn broekzak en druk die diep in mijn handpalm tot het pijn doet. Hoe ga ik deze vrouw als klant binnenhalen vandaag?

Eva maakt een nette oefenbeweging.

'Adem maar even diep in en uit en voel de ontspanning als je swingt,' zegt Daan. 'Je linkervoet stevig op de grond houden.'

Daan ontmoette ik ooit tijdens een zakelijk toernooi, jaren geleden. Hij zou echt een goede pro zijn. Hij vertelde dat zijn ouders van mening waren dat er geen droog brood in te verdienen was. Ik zou eerlijk gezegd precies hetzelfde zeggen als een van mijn jongens met zoiets op de proppen zou komen. Brood op de plank is toch het belangrijkste in het leven en daar heb je een fatsoenlijke studie voor nodig, zeker met zo'n groot gezin als Daan en zijn vrouw Suzanne hebben: vijf kinderen!

Eva maait over de bal heen en draait een pirouette. 'Rustig aan,' zegt Daan, 'blijven focussen.' Met zijn hand houdt hij haar hoofd stil. Hij staat heel dicht bij haar. Zou hij haar adem en haar lichaamsgeur kunnen ruiken? Friszuur of boerenzweet? Ik gok het laatste. Haar bal belandt met een flauwe boog helemaal links in de rough.

'Lekker dan, hier hebben jullie wat aan,' zegt Eva.

'Niks aan de hand, we spelen toch best ball, en wacht maar af,' zegt Daan, terwijl hij zich naar mij draait. 'Eva is vast een ster in putten.'

Daan heeft zijn bal op de green geslagen. We lopen die kant op en zetten onze tassen aan de rand van de green om te gaan putten. De bal ligt zo'n vijftien meter van de hole af. Eva heeft haar putter tevoorschijn gehaald. Het korte gras op de green ziet er zo perfect uit dat het niet echt lijkt. Ik zie hoe ze op een heel ontspannen manier een stroke maakt in de richting van de hole. Ze lijkt een stuk meer gefocust en geconcentreerd te zijn dan net. Zou het een vrouwending zijn? Je kunt nog zo goed slaan, maar het goed afmaken is minstens zo belangrijk en dat doet ze uitermate goed. Van Daan weet ik bijvoorbeeld dat hij daar moeite mee heeft, niet alleen in het golfspel, maar met alles in het leven.

Dan maakt Eva haar laatste stroke. De bal komt met een grote vaart tegen de achterkant van de hole aan en rolt er vervolgens in. Eva tolt om haar as en deelt high fives uit. Met tegenzin sta ik toe dat ze ook handjeklap met mij doet. Ik noteer een birdie op de eerste hole, niet verkeerd. Als we maar niet winnen, dat kan ik echt niet maken, hoezeer dat ook tegen mijn gevoel indruist. Achter ons staat een nieuwe flight in de startblokken. De lucht trilt van de hitte.

Zenuwen dartelen rond mijn navel. Zo langzaam maar zeker begin ik te geloven dat ik Van Laerhove uit mijn hoofd moet zetten, ik denk dat hij echt niet meer komt vandaag. Een ander zou er een moord voor doen, een volledig verzorgd toernooi van Koppens Vermogensbeheer op de Bekkerse, maar dat realiseert hij zich vast en zeker niet.

Nynke had me op het hart gedrukt dat het strategisch handig was om Eva Luttkhuis uit te nodigen en een wedstrijd met haar

te spelen vandaag. Luttikhuis, oud geld, textielindustrie; goed voor een hoge ranking in de *Quote 500*. Het dossier van deze prospect lag zomaar in het zicht op het tafeltje naast het kopiëerapparaat, zei Nynke. Als ik verder wil, zal ik alle zeilen bij moeten zetten om mijn portefeuille tot de beste te maken. Vanzelf zal dan blijken dat er maar één persoon geschikt is om de scepter over Koppens van Reinier over te nemen en dat ben ik. God weet dat ik het nodig heb.

Op ons gemak wandelen we verder naar de tweede hole, de schelpen knisperen onder onze golfschoenen. Ik concentreer me op het geluid van Eva's dijen die langs elkaar heen schuren bij iedere stap die ze zet.

'Ga jij zo maar eerst,' zegt Daan tegen mij, 'anders ga je weer stressen en proberen hard te slaan en dat is echt niet nodig, je moet juist ontspannen.' Ik weet dat hij het goed bedoelt, maar volgens mij ben ik als organisator degene die hier in charge is.

De vorige hole speelde ik op safe, nu pak ik toch mijn driver. Ik trek mijn handschoen uit mijn achterzak en trek hem strak om mijn hand heen. Daan en Eva staan achter me als ik afsla. Ik voel hoe hun blikken in mijn rug priemen. Ik hou niet van publiek. Laat ze in godsnaam hun kop houden. Mijn darmen spelen op. Voorzichtig probeer ik of een scheet de kramp kan verlichten. Zachtjes, ik mag het niet in mijn broek doen. Hete lucht ontsnapt via mijn broekspijpen. Nog voor het tweetal begint te ratelen, sla ik een bal die met een halve boog minstens tweehonderd meter verder terechtkomt op de fairway. Now we're talking. Ik laat nog wat lucht ontsnappen.

'Well done, Pieter,' zegt Daan. 'Zeg, wat meurt er hier zo?'

Mijn mondhoeken krullen omhoog. Eva klapt driftig in haar handen. Dan slaat Daan; licht, krachtig, ver. Business as usual. Hete lucht omringt me. Ik hou van de stank van mijn eigen scheten. Het zal me niks verbazen als mijn bal dit keer de beste bal is.

Samen lopen we naar de dames-Tee. Ik observeer hoe Eva haar kar achter zich aan trekt. Om haar ijzers zitten covers van Mickey, Minnie en Donald Duck. Ze heeft een vrolijke kop, een prachtig egaal gebruide teint, een nietszeggende voorgevel en een buitenproportioneel achterwerk. Werpheupen – hoeveel keer zou ze geworpen hebben? Ik zie hoe ze Daan steeds aanstoot met haar elleboog. Al haar zinnen eindigen met een hoge giechel.

‘Gaan we weer, Eva. Adem, linkervoet, focus, remember?’ zegt Daan. Eva knikt en legt haar bal op de tee. Ze snuift de lucht naar binnen en zoekt over haar bal heen.

‘Mis, weer mis!’ giert ze terwijl ze een pirouette maakt. Zoek een andere sport, denk ik. Daan knikt haar toe voor een tweede poging. Ik schraap mijn keel en span mijn kaken.

‘Deze slag moet ik wel noteren,’ zeg ik.

‘Wauw, wat een keurige man ben jij, Pieter,’ lacht Eva. Ja, dat zal best, maar als iedereen zijn eigen regels gaat maken, dan kunnen we wel inpakken. Haar volgende bal komt tientallen meters voor de bal van Daan tot stilstand.

Zonder iets te zeggen trekken we onze karren verder de fair-way op. De warmte hangt sudderend boven de baan. Zweetdruppeltjes sijpelen langs mijn slapen naar beneden. Ik pak mijn zakdoek om ze af te vegen en om mijn bril schoon te ma-

ken. Keurig, ja, dat ben ik; een keurige man.

We wandelen verder, mijn bal is inderdaad de best ball – hij ligt midden op de fairway. Heerlijk, ik hoef alleen maar recht vooruit te spelen.

‘Wat zal de afstand tot de vlag zijn?’ vraag ik.

Daan kijkt door zijn oogharen. ‘Honderdvijfenveertig meter,’ zegt hij. ‘Ik zou een ijzer vijf nemen als ik jou was.’

‘Maar ik sla met mijn ijzer zes al met gemak honderdvijftig meter,’ antwoord ik.

‘Up to you.’ Daan haalt zijn schouders op. Ik zie dat Eva onmiddellijk haar ijzer vijf uit haar tas haalt. Alle drie slaan we vanaf dit punt. Daan slaat de best ball, die uitrolt tot de rand van de green. Als we gaan putten valt het me weer op hoe relaxed en gefocust Eva daarbij is.

‘Grappig om te zien, Eva,’ zeg ik. ‘Zo druk als je doet bij het afslaan, zo rustig en gefocust ben je als je putt. Daar ligt echt je kracht.’

‘Nou, dank je wel,’ zegt Eva, ‘wat een leuk compliment.’ Ze maakt haar putt af en loopt dan op me af en wil haar arm door mijn arm haken. Ik houd mijn elleboog stijf tegen mijn zij. ‘Sorry hoor,’ zegt ze lachend. Ze steekt haar handen verontschuldigend in de lucht.

Dan ben ik aan de beurt om te putten. Ik wijs met mijn club in de richting van de vlag en knijp mijn linkeroog dicht. Focussen.

‘Wat mompel je, Pieter?’ vraagt Daan.

‘O, niks bijzonders. De tips van de week, linkerarm recht houden en hoofd op de bal.’

‘Mag ik?’ vraagt Daan terwijl hij pal voor mijn neus gaat

staan. Ik ben allergisch voor mensen die in mijn persoonlijke zone komen, behalve natuurlijk als het een aantrekkelijke vrouw is. Mijn hete adem ketst terug vanaf Daans borst. Ik ga op mijn tenen staan om over zijn schouder te kunnen kijken. ‘Doe je voorbereiding, Pieter, weet waar de hole is,’ zegt Daan. ‘Vlak voordat je gaat slaan, mag je een seintje geven. Dan ga ik voor je staan en dan maak je de putt door het poortje van mijn benen heen.’

Het moet niet veel gekker worden, we zijn hier niet op het schoolplein. Ik probeer langs Daan te kijken.

‘Nee, blijf staan,’ zegt hij. ‘Ik stap nu eerst weg, dan kijk jij heel goed waar je naartoe wilt en dan maak je een oefenstroke. Dan ga ik voor je staan en mag je door mijn poortje spelen. Ben je er klaar voor?’

Ik slik een sarcastische opmerking in, kijk naar de hole en bereid mijn slag voor. Dan gaat Daan voor mijn neus staan en speel ik mijn bal tussen zijn benen door. Een paar seconden later hoor ik het verlossende geluid van mijn bal die rondtolt in de hole. Een heerlijk gevoel vult mijn lijf. Ging het maar altijd zo makkelijk, het zou heerlijk zijn als je meer van dit soort momenten in jezelf zou kunnen creëren. Ik zet Van Laerhove uit mijn hoofd, we doen het prima zonder hem. We scoren een par op de tweede hole.

‘Hé, wat is dat voor een trucje, dat wil ik ook kunnen,’ kirt Eva. Ze wurmt zich tussen Daan en mij door.

‘Zolang je bij het putten alleen maar gericht bent op het resultaat,’ zegt Daan, ‘op de hole, kun je nauwelijks of niet focussen op de handeling zelf.’

‘Wat een onzin, zou mijn eerste reactie zijn,’ zeg ik. ‘Maar ik kan niet ontkennen dat het werkt.’

‘Hoezo onzin?’ Eva staat met haar handen in haar zij naast me. ‘Loskomen van je doel en alerte aandacht hebben voor het moment is goed. Focus op je ademhaling kan je daarbij helpen.’ Ze kijkt triomfantelijk om zich heen. ‘Ik moet eerlijk zeggen dat ik er ook niet goed in ben, hoor. Maar ik doe tegenwoordig fanatiek aan yoga en het lukt me steeds beter om in het moment aanwezig te zijn.’

Wat een geleuter; aanwezig zijn in het nu, yoga, het is alsof ik Liesbeth hoor praten. Zweverig gedoe is niets voor mij.

‘Wat er gebeurt als ik voor je ga staan,’ zegt Daan, ‘is dat je aandacht verlegd wordt van je doel naar je handeling, omdat ik letterlijk in de weg sta en jij je doel niet kunt zien.’

‘Eén ding is zeker, Eva,’ zeg ik, ‘jij hebt dit niet nodig. Jij putt de sterren van de hemel.’

Eva straalt.

Daan

We ploffen neer op het bankje bij de derde hole en wachten tot de flight voor ons heeft afgeslagen. Mensen slurpen aan flesjes water met etiketten van Koppens. Iedereen puft van de hitte. Ik zie hoe iemand een plens water in zijn gezicht gooit. Het is Derk, mijn oud-huisgenoot uit Delft die ook bij Koppens werkt. Hij leunt op zijn club, benen over elkaar. Als hij me ziet, komt hij naar me toe lopen en geeft hij eerst Eva een hand. ‘Eva, welkom!’ Hij draait mijn kant op. ‘Hé ouwe, alles goed?’ Hij knijpt mijn hand bijna fijn en ramt me op mijn schouder.

‘Kan ik beter aan jou vragen. Grijze kop, dikke pens, man!’ Ik aai over zijn buik.

‘Hé, het goede leven!’ Hij houdt zijn handen in de lucht. ‘Tussen het golfen door af en toe even werken, krijg je geen stress van. Heeft Piet het al verteld?’ Ik schud mijn hoofd. ‘De ouwe, Reinier, gaat eind dit jaar met pensioen, akkefietje met zijn rikketik. Dus...’ Hij spreidt zijn armen en kijkt naar Pieter. Die inspecteert zijn nagelranden en kijkt de andere kant op.

Derk loopt weer terug naar zijn flight en maakt aanstalten om af te slaan, hij is als laatste aan de beurt. Zijn logge lijf beweegt nauwelijks als hij slaat, een typische hockeyer. Ik ben verbluft over het resultaat; een kaarsrechte bal honderdtachtig meter vanaf de Tee. ‘Ciao, zie jullie later.’ Zonder om te kijken sjokt hij de baan in.

De zon brandt op mijn schedel, ik hou wel van dit warme weer. Pieter checkt zijn telefoon iedere halve minuut. ‘Relax, Piet,’ zeg ik, ‘we spelen prima zonder Ro.’ Dan draai ik me om naar Eva. ‘Eva, vertel, hoe ben jij verstrikt geraakt in het Koppensweb?’

‘Tsja,’ antwoordt Eva, ‘uitgenodigd door zowel Pieter als Derk. Kennelijk ben ik een interessante prospect,’ lacht ze. ‘Nee, zonder gekheid, van oudsher zijn we klant bij Olthof & Partners, maar mijn broertje vond het nodig om het beheer van ons vermogen en daarmee de risico’s een beetje te verdelen, dus.’

‘En dan ben je bij Koppens natuurlijk aan een zeer gerenommeerd en betrouwbaar adres, we verwelkomen je graag, Eva,’ zegt Pieter.

‘Ga je gang, Pieter,’ zeg ik, gebarend naar de bal.

‘Jij speelt de laagste handicap,’ antwoordt Pieter, ‘maar als je erop staat zal ik eerst gaan.’ Dan draait hij zich om naar Eva. ‘Je kent hem nog niet, onze Daan, maar hij heeft zijn roeping als pro echt gemist.’

Toen ik op mijn tweeëntwintigste de kans kreeg om pro te worden, vond mijn vader het verstandiger als ik mijn studie civiele techniek in Delft zou afmaken. Wat had hij überhaupt